

Arrest

**nr. 45 040 van 17 juni 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 augustus 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 augustus 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 januari 2010 en op 8 februari 2010.

1.3. Op 17 maart 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 maart 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Ourumiyeh en bent u Iraans staatsburger. Met uw vriend A.(...) sprak u over de Koerdische zaak en toonde u interesse voor Qassem lou, een Koerdische martelaar. Daarom kreeg u in de derde maand van 1379 (Iraanse kalender; stemt overeen met mei - juni 2000 in de Gregoriaanse kalender) van hem een Koerdische vlag en een aantal foto's van Qassem lou. U bewaarde deze in uw klerkast. Enkele dagen later werd A.(...) opgepakt. Hij werd zwaar gefolterd en uiteindelijk gaf hij uw naam prijs. Hierop werd uw woning doorzocht door de autoriteiten en werden de vlag en de foto's gevonden. U werd eveneens opgepakt en gedurende de drie daaropvolgende maanden werd u gefolterd en gemarteld. U bleef ontkennen dat u relaties met A.(...) of een politieke partij had. Na drie maanden moest u een document tekenen waarin u beloofde dat u nooit nog politieke activiteiten zou ondernemen. Na uw vrijlating hield u zich aanvankelijk erg gedeisd. In 1382 (2003-2004) begon u zich echter, na een aantal gesprekken met uw goede vriend I.(...), als sympathisant voor de KDPI (Koerdische Democratische Partij van Iran) te engageren. U moest jaarlijks een aantal pamfletten verspreiden en u kalkte ook af en toe slogans op de muren. Uw activiteiten voerde u altijd samen met I.(...) en R.(...), iemand die u via I.(...) leerde kennen, uit. Op 15/3/1388 (5 juni 2009) trok u samen met I.(...) naar het dorpje Kewsi om er pamfletten uit te delen. R.(...) was al terplekke. Onderweg werden jullie aan een checkpoint tegengehouden. U moest uw rijbewijs en het inschrijvingsbewijs van uw wagen aan de politie afgeven. Uw auto werd gecontroleerd en net op het moment dat de agenten de pamfletten die u in uw voertuig verstopt had zouden ontdekken zette u het op een lopen en slaagde u erin de politie van u af te schudden. De agenten schoten u nog achterna. U liep naar N.(...), een kennis van u, bij wie u onderdak kreeg. Toen u bij hem verbleef, vernam u dat er in uw woning een huiszoeking uitgevoerd werd en dat uw vader en uw broer D.(...) voor ondervraging meegenomen werden. Ze werden twee dagen vastgehouden en kwamen vrij dankzij hun belofte ieder nieuws over u meteen te zullen melden. Ook I.(...)' huis werd doorzocht. Op 23/3/1388 (13 juni 2009) verliet u Iran en via Turkije kwam u naar België, waar u op 10 augustus 2009 asiel vroeg. Sindsdien vernam u dat het Ettelaat (Ministerie van Informatie) nog een keer bij uw familie langskwam om naar u te vragen. Tevens wordt uw vader, die een bakkerij heeft, voortdurend onder druk gezet. Zo kwam de inspectie van het Ministerie van Volksgezondheid abnormaal veel bij uw vader langs. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren omdat u vreest gedood te zullen worden ten gevolge van de hierboven vermelde problemen. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw melikaart (nationale kaart); kopieën van de shenasnamehs (geboorteboekjes) van uw ouders; een fax van een attest van de Europese KDPI-afdeling in Frankrijk d.d. 2 november 2009 waarin bevestigd wordt dat u sympathisant bent van de partij en waarin te lezen staat dat u bij terugkeer naar Iran uw leven in gevaar brengt; en enkele internetartikelen van de website www.kurdistanmedia.com over Koerden die ten gevolge van hun sympathie voor de Koerdische zaak zware straffen kregen.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u uw engagement voor de KDPI in Iran geenszins aannemelijk gemaakt heeft. U had immers weinig informatie betreffende de KDPI in het algemeen en uw directe KDPI-omgeving in het bijzonder. Zo wist u niet of R.(...) (van wie u zich zelfs de familienaam niet herinnerde) en I.(...) – de enige KDPI'ers die u persoonlijk kende – al dan niet daadwerkelijk lid van de KDPI waren. U wist evenmin wat hun (eventuele) functie binnen de partij was. Voorts wist u niet van wie I.(...), de leidinggevende binnen jullie cel, zijn orders kreeg. U had immers geen enkele informatie over de specifieke (machts)verhoudingen binnen uw partij. Het enige wat u over I.(...)' partijpolitieke profiel kon vertellen was dat hij dezelfde activiteiten uitvoerde als u. Geconfronteerd met uw onwetendheid betreffende het profiel van uw politieke vrienden zei u ondermeer dat u dergelijke vragen niet stelde omdat dit voor u niet hoefde, omdat u er nooit aan dacht om dergelijke vragen te stellen en omdat dit geheim was (CGVS I, p. 6-7). Deze uitleg voor uw onwetendheid betreffende de KDPI-basis is echter weinig afdoende, gezien ze moeilijk te rijmen valt met het feit dat u er blijkbaar wel aan dacht om aan I.(...) vragen te stellen over de top van de partij (CGVS I, p. 9). Overigens kan er in dit verband op gewezen worden dat uw kennis betreffende die partijtop ook beperkt is. Zo kon u ondermeer niet zeggen wat de functie was van het Centraal Comité en het Politieke Comité. U wist evenmin hoe het Centraal Comité verkozen werd. Hoewel u wist dat er recent een splitsing binnen de KDPI was, kon u tussen de twee nieuwe takken geen enkel ideologisch verschil geven (CGVS I, p. 9-10). Nochtans kan er van iemand die beweert jarenlang binnen de KDPI actief geweest te zijn redelijkerwijze aangenomen worden dat hij goed op de hoogte is zowel van de structuur van zijn directe partijpolitieke omgeving als van de algemene partijstructuur. Gezien, zoals hierboven gebleken is, u

volledig onwetend bent betreffende de (machts)verhoudingen tussen uw cel en de partij en uw kennis betreffende de algemene partijstructuur slechts oppervlakkig is, dient er bijgevolg besloten te worden dat u uw engagement voor de KDPI niet aannemelijk gemaakt heeft. Daar u uw engagement voor de partij niet aannemelijk gemaakt heeft, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u omwille van uw problemen naar aanleiding van uw engagement voor de KDPI, i.e. de uit de hand gelopen controle bij een checkpoint nabij Ourumiyeh, Iran diende te verlaten. Naast het feit dat u hiervan geen enkel begin van bewijs neerlegde, is het bovendien bijzonder weinig waarschijnlijk dat een groep van een twintigtal gewapende en getrainde agenten er niet in zou zijn geslaagd om u en I.(...), twee burgers die bij een checkpoint de benen namen, in te rekenen (CGVS I, p. 16-17; CGVS II, p. 13).

Dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen danig op de helling komt te staan, blijkt tevens uit het feit dat u betreffende de problemen die uw in Iran achtergebleven familie en vrienden sinds het incident van 15/3/1388 (5 juni 2009) ondervonden slechts weinig informatie had. Zo wist u weliswaar dat er een huiszoeking was en dat uw vader en uw broer in het kader van uw problemen ondervraagd werden, maar kon u niet vertellen of uw moeder ten tijde van de huiszoeking thuis was en of zij eveneens ondervraagd werd. Voorts kon u niet met zekerheid zeggen waar uw vader ten tijde van zijn ondervraging gedurende 48 uur vastgehouden werd. Verder wist u niet of uw vader en uw broer zich na hun 48 uren durende ondervraging nog bij de Iraanse autoriteiten moesten melden. U vermoedde weliswaar dat ze dat moesten doen, maar u heeft hen nooit gevraagd of ze zich na hun vrijlating nog aangemeld hebben. Geconfronteerd met uw onwetendheid in dit verband zei u enkel dat de gesprekken met het thuisfront kort zijn (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 5-6). Naast het feit dat u weinig over de problemen van uw familieleden kon vertellen, had u eveneens weinig informatie betreffende de (eventuele) problemen en/of situatie van uw vrienden met wie u in Iran samenwerkte. Zo wist u niet of A.(...) ten gevolge van het incident aan het checkpoint al dan niet in de problemen kwam omdat u hier niet naar geïnformeerd had (CGVS II, p. 13-14). Dat u zich hierover geen vragen stelde is echter hoogst bevreemdend, gezien jullie eerder al in eenzelfde context opgepakt werden en jullie beiden in verband gebracht werden met partijpolitieke pro-Koerdische activiteiten (CGVS II, p. 6-9). Voorts had u geen enkele informatie over de situatie van R.(...) sinds het checkpoint-incident. U heeft hier nooit naar geïnformeerd omdat u geen probleem voor R.(...) wenste te vormen. U was immers zeker dat de overheid niet naar hem op zoek was. Onmiddellijk erna gaf u echter aan dat u dit toch niet zeker was (CGVS I, p. 19-20; CGVS II, p. 2). In dit opzicht is het dan ook opmerkelijk dat u niet naar hem informeerde, temeer daar hij naast I.(...) uw enige contactpersoon binnen de KDPI was. Ten slotte was u ten tijde van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal niet zeker of I.(...) tijdens het checkpoint-incident gearresteerd werd of kon ontsnappen (CGVS I, p. 19). Nochtans was u toen al verschillende maanden in België en had u met uw familie in Iran contact. Bij het tweede gehoor kon u weliswaar vertellen dat I.(...) niet gearresteerd was en dat u dit wist omdat uw familie zijn familie contacteerde, maar had u hierover verder geen bijkomende informatie. Zo wist u ondermeer niet of er in het huis van I.(...) mensen ondervraagd werden en of er familieleden van I.(...) opgepakt werden (CGVS II, p. 2-3). Dat u niet over bovenstaande informatie betreffende uw familie en vrienden beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien de (eventuele) problemen die uw familieleden en uw vrienden na het incident aan het checkpoint zouden hebben gekend het rechtstreekse gevolg zouden zijn van uw KDPI-engagement en van het incident aan het checkpoint en u deze problemen geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven.

Deze bevinding wordt nog extra bevestigd doordat uit uw verklaringen tevens blijkt dat u, sinds uw aankomst in België, geenszins op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen. Nochtans onderhoudt u met uw familie telefonische contacten. Zo heeft u bijvoorbeeld nooit gevraagd of er een rechtszaak tegen u geopend werd, of er convocaties bij u thuis toegekomen zijn en of er een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd werd (CGVS II, p.4-5). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw melikaart bevestigt uw identiteit en uw nationaliteit. De kopieën van de shenasnamehs van uw ouders bevestigen hun identiteit en hun nationaliteit. Aan deze gegevens wordt op zich evenwel niet getwijfeld. De door u neergelegde fax van het attest van de Europese KDPI-afdeling doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Een document dient immers, om

bewijskrachtig te zijn, een geloofwaardig en coherent relaas te ondersteunen, wat hier niet het geval is. De door u neergelegde internetartikelen hebben tot slot geen verband met uw persoonlijk asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen en stelt hij wel degelijk te beantwoorden aan de definitie van de Conventie van Genève zodat hij als vluchteling dient te worden erkend.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij zijn engagement voor de KDPI geenszins aannemelijk heeft gemaakt daar hij volledig onwetend is betreffende de (machts)verhoudingen tussen zijn cel en de partij en zijn kennis betreffende de algemene partijstructuur slechts oppervlakkig is, zoals omstandig wordt uiteengezet, (ii) hij bijgevolg evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn problemen naar aanleiding van zijn engagement voor de KDPI, i.e. de uit de hand gelopen controle bij een checkpoint nabij Ourymiyeh, Iran diende te verlaten, (iii) het bovendien weinig waarschijnlijk is dat een groep van een twintigtal gewapende en getrainde agenten er niet in zou zijn geslaagd om verzoeker en I., twee burgers die bij een checkpoint de benen namen, in te rekenen, (iv) hij tevens slechts weinig informatie had betreffende de problemen die zijn in Iran achtergebleven familie en vrienden ondervonden, zoals uitvoerig wordt toegelicht, welke houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (v) hij sinds zijn aankomst in België geenszins op de hoogte is van eventuele juridische procedures die tegen hem zouden lopen, terwijl hij nochtans telefonische contacten onderhoudt met zijn familie, welk gebrek aan interesse betreffende de kern van zijn asielrelaas wederom afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid en (vi) de door hem in het kader van zijn asielaanvraag neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad stelt derhalve vast dat uit een eenvoudige lezing blijkt dat de bestreden beslissing steunt op verscheidene motieven, waarvan overigens, zoals blijkt uit wat volgt, geen enkel wordt weerlegd noch ontkracht in het verzoekschrift zodat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is. De algemene motiveringsplicht, vervat in de wet van 29 juli 1991, alsook de specifieke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft immers tot doel ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. In de mate verzoeker zijn beperkte kennis van de KDPI tracht te verschonen door te stellen dat men geen informatie vraagt aan andere leden van de partij, die zich verplicht ziet om ondergronds te werken, dat het bovendien in Iran niet eenvoudig was om informatie te vinden over de partij en de partijtop, het op zich niet strijdig is dat hij wel vragen heeft gesteld aan I. omtrent de top van de partij maar niet over diens eigen functie daar het voor verzoeker veel minder gevaar betekende algemene informatie te verkrijgen over de partij dan gedetailleerde informatie over de positie van I. en de machtsstructuur binnen de partij op lokaal niveau en hij erop wijst dat hij weliswaar de juiste functie van de verschillende partijorganen niet kent maar dat hij deze toch heeft kunnen aanhalen, hij slechts een basismilitant was die enkele malen per jaar een activiteit had voor de partij en dit niet noodzakelijk met zich meebrengt dat hij perfect op de hoogte zou zijn van de verschillende functies die de verschillende partijorganen hebben, wijst de Raad erop dat de vragen die aan verzoeker werden gesteld inzake zijn politieke engagement allerminst moeilijk of ingewikkeld te noemen zijn voor iemand die stelt jarenlang, met name sinds 2003-2004, binnen een partij actief te zijn geweest.

Van iemand die zijn land van herkomst ontvlucht omwille van zijn jarenlange politieke engagement kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij minstens de naam en de functie kent van de personen die hem steeds vergezelden bij zijn activiteiten en dat hij enige toelichting kan geven omtrent de ideologie van zijn partij en omtrent de structuur van zowel zijn directe partijpolitieke omgeving als van de partijtop. De stelling dat de KDPI zich genoodzaakt ziet om ondergronds te werken doet geen afbreuk aan deze overwegingen en kan evenmin een verklaring bieden voor verzoekers uitermate beperkte kennis dienaangaande. Gelet op de vaststelling dat verzoekers kennis over de KDPI zeer summier is, kon de Commissaris-generaal op goede gronden oordelen dat verzoeker er niet in slaagt zijn engagement voor deze partij aannemelijk te maken zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolging ten gevolge van dit beweerde politieke engagement.

Zo verzoeker de Commissaris-generaal verwijt geen informatie aan het administratief dossier te hebben toegevoegd met betrekking tot het ideologische verschil tussen de twee takken van de KDPI zodat uit het dossier niet blijkt dat er effectief sprake zou zijn van een verschil, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor zelf gewag maakte van een recente splitsing binnen de KDPI doch wanneer hem gevraagd werd wat het ideologische verschil is tussen beide takken, hij niet verder kwam dan de stelling *“de andere partij zoekt zijn eigen voordelen en die van ons niet”* (administratief dossier, stuk 6, p. 8-9). Uit deze uitspraak blijkt duidelijk dat verzoeker zelf overtuigd is dat er sprake is van een ideologisch verschil doch hij dit verschil niet concreet kan duiden, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing.

2.4. Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal tevens het door hem neergelegde attest van de KDPI, afdeling Parijs, waarin zijn relaas en zijn engagement wordt bevestigd, zonder meer van tafel te hebben geveegd. De Raad benadrukt in dit verband dat hoewel een getuigschrift van een politieke beweging weliswaar een bijkomend bewijs kan zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten, dergelijk getuigschrift op zich niet volstaat om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts objectieve bewijswaarde voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit de uitvoerige en pertinente motivering van de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het document slechts een faxkopie betreft en dus niet de minste waarborg biedt inzake authenticiteit.

De motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem bijgebrachte stukken wordt door verzoeker niet betwist, zodat de Raad om dezelfde redenen als de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de ingediende stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift niet betwist dat het weinig waarschijnlijk is dat een groep van een twintigtal gewapende en getrainde agenten er niet in zou zijn geslaagd om twee burgers die bij een checkpoint de benen nemen, in te rekenen. Dit onderdeel van de motivering blijft derhalve staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6. Met betrekking tot het feit dat hij amper informatie kan geven omtrent de problemen die zijn familie heeft gekend naar aanleiding van het incident aan de controlepost nabij Ourymiyeh, betoogt verzoeker dat het gebeurtenissen betreft die plaatsvonden toen hij al uit Iran vertrokken was en hij dus niet persoonlijk heeft meegemaakt zodat hij voor de kennis hiervan afhankelijk is van de informatie die zijn familie hem verstrekt. Verzoeker stelt dat zijn gesprekken met het thuisfront kort zijn, wat een verklaring biedt voor het feit dat hij niet weet of zijn moeder al dan niet thuis was tijdens de huiszoeking en hij evenmin de exacte plaats weet waar zijn vader gedurende 48 uur werd vastgehouden. Verzoeker meent dat deze vaststellingen echter niet van dien aard zijn dat hierdoor de geloofwaardigheid van al zijn verklaringen in het gedrang zou komen. Verzoeker wijst er verder op dat hij ook voor informatie over het lot van I. en R. volstrekt afhankelijk is van de informatie die hij vanuit Iran verkrijgt en hij stelt dat hij niet het risico wilde nemen om zijn familie naar hen te laten informeren aangezien dit potentieel gevaarlijk is voor zowel zijn familie als voor de personen in kwestie zelf. Tot slot benadrukt verzoeker dat het feit dat hij niet kan aangeven of er al dan niet een rechtszaak tegen hem werd geopend geenszins een blijk is van een gebrek aan interesse in zijn eigen lot, doch hij er zeker van is dat zijn familie hem op de hoogte zou hebben gebracht van het bestaan van een convocatie of een rechtszaak zodra zij hiervan zelf op de hoogte zouden zijn.

Dergelijk verweer kan niet overtuigen en ontslaat verzoeker niet van zijn plicht om optimale medewerking te verlenen aan de instanties die zijn asielaanvraag beoordelen. Van een persoon die

beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om recente informatie omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen te vergaren en de nodige bewijsstukken hiervan te bekomen, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker blijkt zich echter niet te hebben geïnformeerd over de vervolging die zich na zijn vlucht zou hebben voorgedaan. De stelling dat hij ervan uit ging dat zijn familie het hem wel zou vertellen indien er zich verder problemen zouden voordoen biedt geen afdoende verklaring voor verzoekers nalatigheid. Er kan immers worden verwacht dat verzoeker zich tijdens de contacten met zijn familie, hoe kort deze ook moge zijn, spontaan informeert omtrent zijn eigen problemen, die van zijn familie, die zoals verzoeker beweert onder druk wordt gezet en ook het risico loopt te worden vervolgd en omtrent het lot van zijn vrienden. Verzoekers nalatige houding op dit vlak wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse, welke vaststelling afbreuk doet aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging en de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnt.

2.7. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In fine vraagt verzoeker in uiterst ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad benadrukt dat het de taak is van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op het lijden van ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Aan verzoeker kan, gelet op het ontbreken van enig element ter staving van het reële risico in zijn hoofd en de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stouwen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kurmanji machtig is. De Raad stelt verder vast dat de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. Waar verzoeker ter terechtzitting een artikel indient die betrekking heeft op de algemene situatie van de Koerden in Iran, zoals hij toelicht, en twee foto's in verband met zijn activiteiten hier wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat krantenartikel in een andere taal is opgesteld, de verwijzing naar een algemene toestand niet volstaat om vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen en de twee foto's niets anders laten zien dan verzoeker in

het gezelschap van drie andere heren. Derhalve kunnen de ter terechtzitting neergelegde stukken het besluit van de Raad niet wijzigen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS